

Een snoepreis, een kippige haan en een hanige kip

Zita zit op het kussen met de eekhoornprint.
Ik laat me op de zachte egel vallen.
De regen tikt op het zeil.
Het is knus in de hut.
Uit een appelkist die als kast dient, pak ik een
blikken trommel en til het deksel op.
Een zoete geur kriebelt in mijn neus.
Ik heb van mijn zakgeld een berg snoep gekocht.
De trommel is tot aan de rand gevuld.
Ik zet hem op de sinaasappelkist, die als tafel
dienst doet.
Suiker is volgens mama vergif.
Maar soms moet een jongen zware
middelen inzetten.
Misschien wordt Zita er een beetje blijer van.
Zita klapt alvast in de handen bij het zien van
al dat lekkers.
Ik wurm een zuurtje tussen haar lippen en prop
er ook eentje in mijn mond.
'Mmm,' doet Zita.
Als haar mond leeg is, duw ik er een gombeertje in.

Er volgen een ouderwetse boterbabbelaar, een zure mat, drie dropveters, twee spekjes, een rode en een groene muis, een napoleon en een toverbal.

Ik snoep ijverig mee.

We kauwen tot onze kaken moe zijn en de trommel leeg is.

Een fantastische snoepreis is het, maar dan landen we alweer.

‘Ik mis mijn papa, Ferre.’

Ik draai een pluk haar rond mijn wijsvinger.

Zita kijkt me verdrietig aan.

Zeg toch iets, roep ik in mijn eigen oor.

Verzin iets, Ferre! Troost Zita, jij kinkel.

‘Silvie lijkt heel erg op Thomas,’ probeer ik.

‘Ze is net zo grappig. Ze ...’

Het zijn foute woorden.

Zita snoert me de mond.

‘Je hebt gemakkelijk praten, Ferre. Jouw papa is gewoon.’

Ik stop met krullen draaien.

Het klinkt als een verwijt.

Ik gris een andere krul beet.

Gewoon?

Ik twijfel.

‘Dat weet ik nog niet zo zeker,’ begin ik aarzelend.

Zita’s ogen bliksemen.

‘Hou je me voor de gek?’ dondert ze.

Ik schud het hoofd.

‘Als papa thee of koffie drinkt, gaat zijn pink
vanzelf omhoog.’

Ik pluk een denkbeeldig kopje uit de lucht,
steek mijn pink omhoog en drink ervan.

‘Mijn papa heeft het aan zijn handen en die van
jou heeft het aan zijn hele lijf.’

Is het de snoep? Of zijn het mijn woorden?
Zita’s gezicht klaart op en ze proest het uit.

Het proesten wordt lachen.

Het lachen gaat over in schateren.

Tranen stromen haar over de wangen.

Tranen doen rare dingen met mij.

Met opgeheven pink drink ik wel honderd
kopjes leeg.
Ik zwaai ook met mijn schoudertas en tuit
de lippen.
Mijn wijsvinger wordt een lipstick, die over mijn
lippen glijdt.
Het werkt aanstekelijk.
Zita steekt haar handen in haar broekzakken en
fluit schel tussen haar tanden.
Ze loopt naar een hoek van de hut en doet alsof
ze staand plast.
Ik wapper met mijn handen en slaak een gilletje.
'Wat smerig!' kir ik. 'Daar kan ik niet tegen!'
Van mijn armen maak ik kippenvleugels.
Met mijn voeten scharrel ik en ik kakel alsof
ik een ei kwijt moet.
Zita houdt haar vingers als een kam op haar hoofd
en kraait oorverdovend.

Als de kippige haan en de hanige kip buiten adem zijn, ploffen ze op de eekhoorn en de egel neer.

‘Ik heb erover gelezen,’ zeg ik hijgend.

‘Waarover?’

De woorden zijn niet van mij.

Ik heb ze gelezen.

Daarom komen ze zo vlot.

‘Het is van alle tijden, mensen zoals je papa.

Ze durven er nu mee naar buiten te komen.

Je hebt het ook bij dieren, Zita. Een mannetje van de kousenbandslang kan de gedaante aannemen van een vrouwtje. Hij verspreidt dezelfde geur als vrouwtjes zodat andere mannetjes verliefd op hem worden. Bij de dwergengelvis is het nog straffer. Ze leven in groep. Dan is er één mannetje en een harem vrouwtjes. Als het mannetje overlijdt, wisselt het oudste vrouwtje van geslacht en neemt z’n plaats in! Zij, pardon ... hij verdedigt dan de groep en bevrucht de eitjes.’

Zita kijkt me met grote ogen aan.

‘Echt?’

Ik knik.

Haar ogen lijken wel vijvers.

Die dwergengelvis kan er zo een duikje in nemen.

